

z art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy 93/13/WE

orzecznictwo krajowe o charakterze normatywnym (wiążącym), które:

- a) nie nakłada na kontrahenta konsumenta, jako przesłanki ważności umowy, obowiązku umożliwienia konsumentowi zapoznania się przed zawarciem umowy z warunkami umownymi, sporządzonymi prostym i zrozumiałym językiem, stanowiącymi główny przedmiot rzeczonyj umowy – w tym z kursem walutowym mającym zastosowanie do wypłaty środków z tytułu kredytu w walucie obcej – w celu uniknięcia nieważności umowy;
- b) zezwala, by kontrahent konsumenta jedynie poinformował go (na przykład w odrębnym dokumencie) o warunkach umownych, sporządzonych prostym i zrozumiałym językiem, stanowiących główny przedmiot rzeczonyj umowy dopiero po zaciągnięciu przez konsumenta nieodwołalnego zobowiązania do wykonania umowy, a sytuacja taka nie jest uważana za powód nieważności umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29 – wyd. spec w jęz. polskim rozdz. 15, t. 2, s. 288)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 14 lutego 2017 r. – Gmalieva s.r.o. i in./Landespolizeidirektion
Oberösterreich.**

(Sprawa C-79/17)

(2017/C 178/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gmalieva s.r.o., Celik KG, PBW GmbH, Antoaneta Claudia Gruber, Play For Me GmbH, Haydar Demir

Pozwany organ: Landespolizeidirektion Oberösterreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać za spójną w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE ustanawiającą monopol wewnątrz krajową regulację w dziedzinie gier losowych w świetle tego, że

— przyjmując za podstawę założenie, iż

- a) wystarczy ustalenie stanu faktycznego i ocena w oparciu o dowody przedstawione przez podmioty państwowe i prywatne strony postępowania jak również dowody powszechnie znane (zob. bliżej w tym zakresie sprawę C-685/15) i
- b) nie występuje jakiegokolwiek związanie stanowiskiem prawnym innych sądów krajowych, które dokonały autonomicznej kontroli spójności (zob. bliżej w tym zakresie sprawę C-589/16) –

w postępowaniu sądowym uwzględniającym ww. zastrzeżenia i tym samym opowiadającym w sposób domniemany sformułowanej w art. 6 ust. 1 EKPC wzgl. art. 47 EKPP zasadzie rzetelności, jako podstawę ustalono, że

— uzależnienie od gier nie stanowi problemu społecznego wymagającego działania ze strony państwa,

— zakazane gry losowe nie są uważane za działanie kryminalne, lecz jedynie (choć często) jako administracyjno-policyjne zakłócenie porządku,

- wpływy państwa z gier losowych wynoszą w skali roku ponad 500 mln EUR (= 0,4 % ogólnego budżetu państwa) oraz
  - środki reklamy posiadaczy koncesji w dużej mierze mają również na celu zachęcenie do gier losowych osób dotychczas nieuczestniczących w takich grach?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy taki system, który ani wyraźnie ustawowo nie określa związanych z nim realizowanych celów, ani spoczywającego na państwie ciężaru dowodu z punktu widzenia faktycznej realizacji tych celów, lecz powierza wypracowanie zasadniczych kryteriów spójności oraz ich kontrolę sądom krajowym w ten sposób, że w efekcie nie jest zagwarantowany w sposób niezawodny sprawiedliwy proces sądowy w rozumieniu art 6 ust. 1 EKPC wzgl. w rozumieniu art. 47 TFUE, należy zakwalifikować jako spójny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze lub drugie: Czy taki system należy zakwalifikować jako proporcjonalny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE w świetle ustawowo unormowanych, daleko sięgających wykonawczych uprawnień interwencyjnych o charakterze władczym, które nie wymagają każdorazowo uprzedniego sądowego zezwolenia lub kontroli?
- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze, drugie i trzecie: Czy taki system należy zakwalifikować jako proporcjonalny w rozumieniu art. 56 i nast. TFUE w świetle tego, że samo unormowanie surowych przesłanek dostępu bez równoczesnego określenia liczby dostępnych koncesji spowodowałoby porównywalnie nieznaczną ingerencję w swobodę świadczenia usług?
- 5) W razie odpowiedzi przeczącej na jedno z powyższych pytań: Czy sąd krajowy, który stwierdził niezgodność z prawem Unii monopolu ustanowionego w GSpG, opierając się na takim założeniu, ma obowiązek stwierdzenia niezdolności z prawem nie tylko środków interwencji ustanowionych w ramach zawisłych przed nim postępowań, lecz ponadto z urzędu w ramach swojej właściwości (np. w drodze wznowienia tych postępowań) także uchylecia z konieczności mających akcesoryjny charakter sankcji, które jednak już weszły w życie (jak np. kary administracyjne)?

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13:
Mondelez UK Holdings & Services Ltd/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej,
wniesione w dniu 15 lutego 2017 r. przez Société des Produits Nestlé SA**

(Sprawa C-84/17 P)

(2017/C 178/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Société des produits Nestlé SA (przedstawiciel: G.S.P. Vos, Advocaat)

Druga strona postępowania: Mondelez UK Holdings & Services Ltd, a także Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku wydanego przez Sąd w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawie T-112/13, ze względu na to, że Sąd naruszył art. 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zwanego rozporządzeniem nr 207/2009) ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie strony pozwanej – skarżącej w postępowaniu przed Sądem – oraz Mondelez UK Holdings & Services Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Spółka Nestlé złożyła odwołanie od wyroku wydanego przez Sąd ze względu na to, że Sąd naruszył art. 7 ust. 3 i 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 207/2009 ⁽²⁾, zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 2015/2424, zwanego także rozporządzeniem nr 207/2009.